

Σαρανταεπτά χρόνια πέρασαν από την επιβολή της δικτατορίας της 21ης Απριλίου 1967 που σχεδίασαν οι ΗΠΑ και η ελληνική αστική τάξη, με όργανο τα «στρατιωτάκια» τους, τους συνταγματάρχες. Η Χούντα κατάργησε κάθε ελευθερία και δημοκρατικό δικαίωμα δοκιμάζοντας να μετατρέψει τον ελληνικό σε άβουλα ανθρωπάκια. Έβαλε στην καθημερινότητα τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις δολοφονίες όσων αγωνίζονταν ενάντια στη νύχτα της δικτατορίας.

Υπηρέτησε με προκλητικό τρόπο τα συμφέροντα του

διεθνούς και ελληνικού κεφαλαίου, των εφοπλιστών και των βιομηχάνων. Η χουντική κλίκα χρησιμοποίησε το δημόσιο σαν τσιφλίκι της για διορισμούς, βολέματα, λαμογιές, προσωπικό και οικογενειακό πλουτισμό. Επέτρεψε στον εαυτό της κάθε ανομία. Επέβαλλε λογοκρισία στην έκφραση της γνώμης και του πολιτισμού και γέμισε τον τόπο με πολιτιστικά σκουπίδια, με στόχο να φιμώσει και να χειραγωγήσει την κοινωνία. Ο εθνικισμός της Χούντας, την ώρα που επέβαλλε κλίμα εμφυλίου σε κάθε δημοκρατικά σκεπτόμενο άνθρωπο που τον βάφτιζε «εσωτερικό εχθρό», στήριξε με κάθε τρόπο και κόστος των σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO, με καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα. Αποκορύφωμα το προδοτικό πραξικόπημα στην Κύπρο που άνοιξε το δρόμο στην τουρκική εισβολή και κατοχή στο νησί, μια τραγωδία που στάθηκε το τέλος της τον Ιούλη του 1974, όταν κατέρρευσε κάτω από το βάρος των εγκλημάτων της. Αρχή του τέλους της Χούντας στάθηκε η ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου που ακόμα και σήμερα είναι καρφί στο μάτι των νοσταλγών της Χούντας, αλλά και όσων φοβούνται την παρακαταθήκη του Νοέμβρη: ο λαός που αποφασίζει να παλέψει, μπορεί να νικήσει την τυραννία.

Σήμερα θα ακούσουμε πάλι τις φανφάρες που θα ξορκίζουν δήθεν τους χουντικούς και θα υμνούν την αξία της δημοκρατίας που γνωρίσαμε. Θα τα ακούσουμε χωρίς ντροπή και με ατελείωτο θράσος, από το στόμα του Σαμαρά και του Βενιζέλου. Αυτών που σε μία νύχτα έριξαν στο σκοτάδι την ΕΡΤ και την ανακατέλαβαν από τους εργαζόμενους για να ιδρύσουν τη «ΔΤ», μια χουντική YENEΔ με πολιτικά.

Οι ίδιοι που έχουν καθιερώσει σε κάθε ευκαιρία και με το πρόσχημα της «εσωτερικής ασφάλειας», την απαγόρευση των διαδηλώσεων και την επιβολή απαγορευμένων ζωνών, πνίγουν στα δακρυγόνα τις λαϊκές αντιστάσεις, απαγορεύουν με τα δικαστήριά τους απεργίες, διώκουν απεργούς και αγωνιστές, θέτουν στην υπηρεσία εταιριών και συμφερόντων τις δυνάμεις καταστολής για να επιβάλλουν την πολιτική τους και να προστατεύσουν επενδυτές.

Η ανελέητη και ατελείωτη επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες που εδραιώνεται στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης, επιβάλλουν να πέσει σε ολόκληρη την κοινωνία το μαύρο πέπλο του φόβου και της καταστολής. Πότε ανοιχτά και απροκάλυπτα με τα ΜΑΤ και πότε της καλυμμένα μέσα από τα κανάλια και τους πληρωμένους δημοσιογράφους.

Στα χέρια της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, του σάπιου πολιτικού συστήματος που κυβέρνησε μετά τη μεταπολίτευση ακυρώθηκαν οι δημοκρατικές κατακτήσεις και υπηρετήθηκαν τα ίδια συμφέροντα που επέβαλλαν τη δικτατορία της 21ης Απριλίου. Σαρανταεπτά χρόνια μετά την επιβολή της δικτατορίας, τα πολιτικά και ιδεολογικά κατακάθια των δοσίλογων της κατοχής, των ευνοημένων του μετεμφυλιακού κράτους της δεξιάς και των βασανιστών της χούντας, διεκδικούν λόγο και ρόλο στην πολιτική ζωή. Οι θαυμαστές του Χίτλερ, του Μεταξά και του Παπαδόπουλου, επιχειρούν να ξαναγράψουν την ιστορία για να επιβάλλουν για άλλη μια φορά το διχασμό και το σκοτάδι, για να εξυπηρετήσουν τα αφεντικά και τους χρηματοδότες τους. Και όλα αυτά στο πλαίσιο της “πολιτισμένης και ενωμένης Ευρώπης”.

Η πορεία από την επιβολή της χούντας μέχρι σήμερα μας διδάσκει ότι ακόμη και τα πιο αυταρχικά και φασιστικά καθεστώτα μπορούν να καταρρεύσουν, όταν οι αντιστάσεις, οι αγώνες και τα οράματα γίνονται συλλογική δράση και δύναμη ανατροπής, σαν τις εξεγέρσεις του Πολυτεχνείου και της Νομικής.

Μάθαμε όμως ακόμη ότι οι κατακτήσεις μπορούν να αποσπαστούν για την κοινωνική πλειοψηφία, είναι μερικές και προσωρινές, όταν δεν διεκδικούν και δεν εμπνέονται από συνολικότερες ανατροπές και κατακτήσεις που αμφισβητούν την αστική κυριαρχία και στο πεδίο της πολιτικής και στο πεδίο της οικονομίας.

Για να προχωράει μπροστά ένας λαός χρειάζεται μαζί με άλλα στις αποσκευές του να έχει και μνήμες. Χρειάζεται να μην ξεχνά ποιοι, πώς και πόσο τον έκαναν να υποφέρει. Χρειάζεται να διατηρεί ζωντανή και επίκαιρη τη συλλογική δυνατότητα που έχει να αλλάζει τη ρότα που του έχουν ορίσει και να γίνεται πρωταγωνιστής των εξελίξεων. Η «αποκοτιά» αυτών που αγωνίστηκαν ενάντια στη Χούντας, δε μας εμπνέει σαν φιγούρα του παρελθόντος, αλλά ως δυνατότητα του παρόντος.

Αυτήν την παντοδυναμία που έχει τη σφραγίδα της Ε.Ε και του ΔΝΤ μπορεί η λαϊκή πάλη να την αποτινάξει. Μπορούμε να «αποδράσουμε» από τη φυλακή της Ε.Ε. των τοκογλύφων και των τραπεζιτών, έχοντας αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό και επαναστατικό ορίζοντα. Για μια κοινωνία που όλα κοινωνικά αγαθά θα μπορούν να εξασφαλίζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια για όλους και για όλες.

